

Dossier d'activitats

**Edat recomanada:
a partir de 8 anys**

Distribuïdora de cinema
infantil, tranquil i en català
www.packmagic.cat

LABYRINT FILM PRESENTA

OKGRÀCIESIADEU

UNA PEL·LÍCULA DE **NICOLE VAN KILSDONK**

«Una història que
obre els ulls al públic»
—Cinemazine

Índex

Sinopsi i fitxa tècnica

1

Què treballem?

- L'amistat com a obertura a l'estranyesa i a la transformació
- El viatge com a descoberta personal
- Diversitat auditiva, com es representa?

2

Abans de veure la pel·lícula

5

Després de veure la pel·lícula

8

Glossari

12

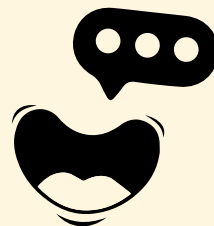
Què hem après?

13

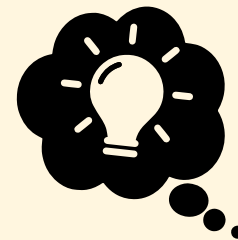
Per saber-ne més

14

Les activitats que proposa aquest dossier són:

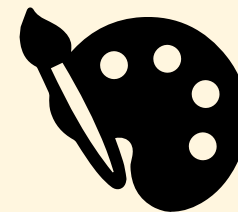
per debatre en grup

per reflexionar

per a fer recerca i investigació

per desenvolupar la creativitat artística

Sinopsi

La Jamie és una noia de dotze anys molt tímida que canvia d'escola i es trasllada a viure a un internat per a persones amb sordesa. Al principi li costa fer noves amistats. Quan arriba el cap de setmana, la seva família viatja a París de forma inesperada per visitar l'àvia a l'hospital, on l'acaben d'ingressar. És llavors quan la Imane, una companya de classe molt decidida, li proposa escapar juntes i emprendre un viatge en tren cap a la capital francesa. Molt aviat el seu pla es torça i hauran d'improvisar per continuar la seva aventura per carretera. Les dificultats que hauran de vèncer durant el camí faran que Jamie surti de la closca i així coneguin gent molt especial que farà d'aquest viatge una vivència memorable.

Okgràciesiadeu

Direcció: Nicole van Kilsdonk

País: Països Baixos

Any: 2023

Guió: Lilian Sijbesma i Nicole Van Kilsdonk

Durada: 92 min

Què treballem?

L'amistat com a obertura a l'estranyesa i a la transformació

A *Okgràciesiadeu*, la relació entre la Jamie i la Imane –dues nenes amb realitats molt diferents (graus diversos de sordesa, orígens socials i ètnics, nivells de suport familiar i personalitats oposades)– esdevé el cor emocional del relat. Al llarg del seu viatge, viuen conflictes, moments de distància i molta complicitat, que posen a prova i reforcen el seu vincle.

El catalitzador del viatge, d'altra part, és una amistat intergeneracional: entre la Jamie i l'altra persona sorda de la seva família, l'àvia, qui, després d'un accident, acaba a l'hospital a París.

La Imane i la Jamie, al llarg del seu viatge, també connecten amb persones joves i adultes, amb qui construeixen relacions de confiança, respecte i col·laboració, més enllà de les diferències d'edat, llenguatge o capacitats.

Aquesta pel·lícula ens permet explorar com aquestes diferències no són barreres, sinó motors per créixer i transformar-se plegades.

Amb aquesta pel·lícula, podem reflexionar sobre **què vol dir ser tractat com un igual sense ser idèntic i com podem construir vincles empàtics amb persones molt diverses**. La pel·lícula mostra que el conflicte, l'estranyesa i l'aventura formen part de l'amistat i que són precisament aquests elements els que ens fan sortir de la closca de la individualitat, obrint-nos a les altres i deixant-nos afectar per aquestes.

sabies que...?

El coming-of-age té una llarga tradició en la literatura europea, on rep el nom de Bildungsroman (de l'alemany "novella de formació"). Aquest model va viatjar als Estats Units i es va transformar en el coming-of-age road movie, on el desplaçament per carretera simbolitza tant el viatge físic com el creixement psíquic i emocional. Pel·lícules com *Little Miss Sunshine* (2006), són exemples emblemàtics d'aquest subgènere, on una nena i la seva família viatgen cap a un concurs de bellesa. El més important no és el premi, sinó tot el que aprenen durant el camí: que créixer vol dir acceptar-se tal com s'és, valorar l'amor i els vincles familiars i d'amistat. A

Okgràciesiadeu, aquest mateix esperit es trasllada a l'univers de dues nenes amb sordesa, que, a través d'un viatge, aprenen a obrir-se al món i a compartir amb l'altre.

El viatge com a descoberta personal

La Jamie, gràcies a l'empenta i l'energia de la Imane, s'atreveix a sortir de l'espai segur i previsible del seu internat. A mesura que s'endinsa en el món exterior, també comença un viatge cap endins: es descobreix capaç de fer coses que mai hauria imaginat i aprèn a confiar en si mateixa, en l'altra i en el món.

Okgràciesiadeu s'inscriu en el gènere del coming-of-age road movie: una història de transició que deixa enrere la infància, la qual transcorre a través d'un viatge, tant físic com emocional. Les protagonistes s'enfronten a situacions inesperades, a persones desconegudes i reptes que les posen a prova, però també les ajuden a créixer. És un viatge transformador que només pot tenir lloc gràcies a la seva aliança i a l'ajuda de les persones que troben pel camí.

Tot i que inicialment és la Imane qui pren la iniciativa, al llarg de la pel·lícula aquesta dinàmica es capgira. La Jamie també esdevé una força activa que ajuda a tirar endavant, especialment quan connecta amb un jove aliat que els facilita avançar. Així, el film mostra que l'autonomia no és individualista, sinó que es construeix col·lectivament, en relació amb les altres.

Diversitat auditiva, com es representa?

Okgràciesiadeu posa la diversitat auditiva al centre no només pel tema que tracta, sinó per com ho fa. El disseny sonor del film —els silencis, els sons d'ambient, les absències de so i les seves modulacions— ens convida a viure l'experiència sensorial de les protagonistes, que tenen graus diversos de sordesa.

A través d'aquest treball sonor, el públic espectador és situat en el seu punt de vista: hi ha escenes on no sentim allò que passa perquè elles tampoc ho poden sentir, com quan se'ls escapa una informació donada per megafonia. D'aquesta manera, el film no "explica" què és viure amb sordesa, sinó que ho fa sentir, i ens proposa repensar com escoltem, què donem per suposat i com afecta la percepció auditiva a la manera de relacionar-nos amb el món.

Amb l'alumnat, aquesta representació obre la porta a parlar de com ens comuniquem més enllà de les paraules, de la importància de mirar, esperar, signar, escoltar amb tot el cos i de com crear entorns accessibles i respectuosos amb la pluralitat i la diversitat.

Sabies que...?

Les actrius que interpreten la Jamie (Mae Van de Loo) i la Imane (Dounia Zine El Abidine) són sordes a la vida real i no tenien experiència prèvia com a actrius. Tots els personatges sords estan interpretats per persones sordes, i moltes de les persones que signen al film coneixen la llengua de signes perquè tenen famílies sords. Això va fer que la comunicació a plató fos autèntica i fluida.

Abans de veure la pel·lícula...

30 minuts

El silenci al cinema

Es tracta d'introduir l'alumnat a com el cinema pot explicar històries sense paraules ni so i preparar-los per veure una pel·lícula on el silenci és crucial per entendre el punt de vista de la protagonista sorda.

Projectem un fragment, "The fight scene", de *The Kid* (1921) de Charlie Chaplin, on no hi ha ni diàlegs ni sons reals. Es demana a l'alumnat que s'hi fixi amb atenció i reflexioni sobre com entenem què passa només amb el que veiem: gestos, expressions, moviments.

Després del visionat, es plantegen preguntes inicials en gran grup:

- ▶ Com s'expressen les emocions?
- ▶ Com sabem què vol o què pensa cada personatge?
- ▶ Què és el que ens provoca el riure, si no hi ha paraules?

Debat i reflexió grupal

Formem petits grups i proposem preguntes per guiar la conversa:

- ▶ Heu entès què passa en aquesta escena? Com la resumiríeu?
- ▶ Quins gestos o accions us han ajudat a entendre-ho?
- ▶ Quin paper hi juga la càmera? (Per exemple, quan enfoca el nen més gran observant com el petit juga amb la joguina.)
- ▶ Com us heu sentit veient una escena sense cap so real?
- ▶ Què creieu que pot voler dir "comunicar" sense parlar? En som tots capaços?
- ▶ Hi ha gestos facials que reconeguem tots (tristor, ira, felicitat)?

Connexió amb la pel·lícula que veurem

A *Okgràciesiadeu* també hi ha escenes sense so. Però no perquè sigui una pel·lícula muda, com la de Chaplin, sinó perquè ens convida a viure el món des del punt de vista de la Jamie, una nena sorda. Quan en algunes escenes no sentim res, no és que falti el so, sinó que la pel·lícula ens proposa posar-nos en la seva pell: experimentar com viu ella i aprendre a parar atenció a altres formes d'entendre què passa al nostra voltant sense recórrer a l'oïda.

Sabies que...?

Al principi, totes les pel·lícules eren mudes? Entre 1894 i 1929, el cinema no tenia so enregistrat: els actors i les actrius havien d'expressar-ho tot amb la cara, el cos i el moviment. Per fer les escenes més emocionants, sovint hi havia una pianista en directe al cinema que posava música mentre es projectava la pel·lícula. Tot i això, la música no era imprescindible: el públic entenien les històries només mirant els gestos, les mirades i les accions. Encara avui, aquest tipus de comunicació visual segueix funcionant!

30 minuts

Dibuixa una amistat intergeneracional significativa

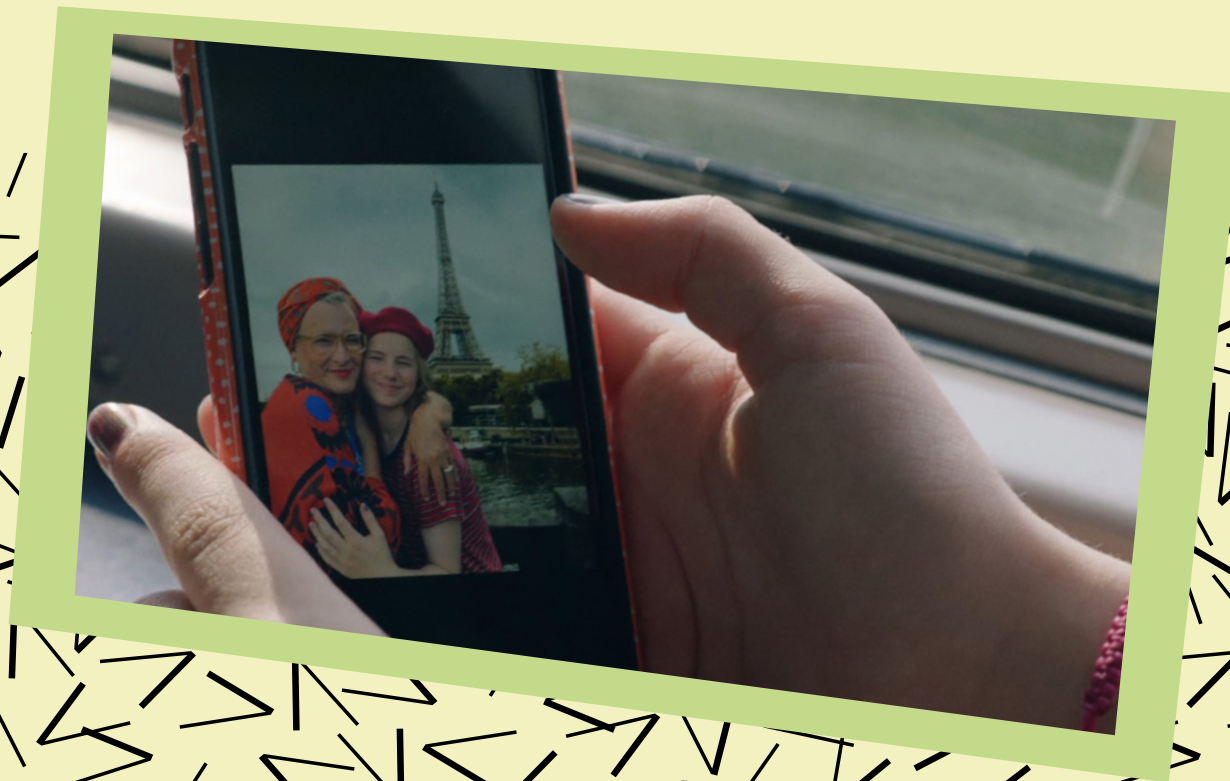
Demanam a l'alumnat que pensin en una persona d'una altra generació amb qui tinguin una relació especial. Pot ser un avi o àvia, un germà o germana grans, cosins, un/a veí/na, un/a monitor/a... Algú amb qui hagin compartit moments significatius.

Els proposem dibuixar aquesta persona o un moment especial viscut plegats/des. A sota del dibuix, escriuran breument una resposta a aquestes dues preguntes:

- ▶ Què he après d'aquesta persona?
- ▶ Em sento de manera diferent amb ella que amb gent de la meua edat?
- ▶ Finalment, es penjen els dibuixos a l'aula per crear una galeria de vincles entre generacions.

A partir d'aquí podem tenir un petit debat col·lectiu:

- ▶ Penseu que es pot tenir una amistat profunda amb algú que no és de la nostra edat?
- ▶ Què podem aprendre de persones que han viscut moltes més experiències que nosaltres?
- ▶ I nosaltres, què els podem oferir?

15 minuts

Què és la sordesa? Totes les persones percebem igual?

Comencem observant-nos:

- ▶ Qui de nosaltres porta ulleres?
- ▶ Tots i totes veiem igual de bé?
- ▶ Coneixeu alguna persona que utilitzi lents de contacte?
- ▶ Coneixeu algú que utilitzi audiòfons o que no pugui sentir bé?

A partir d'aquí, introduïm la idea que hi ha diferents tipus de sordesa: algunes persones no senten gens, d'altres només una mica, algunes hi han nascut i d'altres ho han esdevingut més tard. També poden portar audiòfons o implants, però no sempre funcionen igual.

En petits grups, es reparteixen aquestes idees i se'n fa una petita recerca guiada. Cada grup explica el seu punt amb paraules pròpies.

Tanquem amb una pregunta oberta: si no totes les persones sentim igual, com podem comunicar-nos? És possible fer amistat amb algú que no parli com nosaltres?

Sabies que...

Hi ha una diferència entre **llenguatge** i **llengua**? El llenguatge és la capacitat que tenim les persones (i fins i tot alguns animals no humans o els ordinadors) de comunicar-nos. Podem fer-ho amb paraules, però també amb gestos, mirades, sons, colors o senyals. Per exemple, quan algú somriu, ens diu "estic content" sense parlar. La llengua, en canvi, és un sistema concret de signes que un grup de persones utilitza per entendre's entre elles. El català, el castellà, l'àrab o el japonès són llengües parlades. Però també hi ha llengües que no es parlen amb la veu: les persones sordes, que no poden sentir o tenen dificultats per sentir, també es comuniquen gràcies a una llengua concreta: la llengua de signes. Aquesta llengua es fa amb les mans, la cara i el cos, i és tan completa com qualsevol altra llengua. És important saber que no és universal: hi ha llengua de signes catalana, espanyola, francesa... igual com passa amb les llengües parlades.

Podem no parlar la mateixa llengua, però sí que compartim el llenguatge: tots volem expressar què sentim, què pensem i entendre les altres persones.

Després de veure la pel·lícula...

L'accessibilitat universal és un dret humà

30 minuts

Tornem a veure (o recordem) l'escena en què les protagonistes no poden sentir la informació donada per megafonia al tren, que s'ha aturat a mig camí.

- ▶ Què va passar?
- ▶ Per què creieu que no ho van poder sentir?
- ▶ Què hauria passat si haguessin tingut accés a aquella informació? És just?
- ▶ És un accident o és una senyal d'un problema més gran?

En petits grups, imaginem una versió millorada d'aquesta escena. Cada grup inventa i dibuixa un petit guió gràfic on es mostrin maneres d'accedir a la informació: pantalles digitals als vagons, pictogrames, senyals lluminoses, subtítols, vídeos amb llengua de signes... Es poden afegir idees creatives: app amb avisos tàctils, mapes tàctils per navegar per l'estació, o codis de colors per emergències.

Es comparteixen i es fa una reflexió general:

- ▶ Abans de veure la pel·lícula, us havíeu plantejat que existeixen aquestes barreres comunicatives?
- ▶ Us sembla just que al metro o autobús tinguem avisos en anglès, però no en llengua de signes catalana o castellana?
- ▶ A qui responsabilitzem d'aquestes barreres?
- ▶ Les podem canviar com a ciutadania?
- ▶ Si una informació no arriba a tothom, és només un problema tècnic... o és quelcom injust?

Sabies que...

A Catalunya hi ha una llei, la **Llei 13/2014**, que diu que la informació als transports públics ha de ser clara i accessible per a tothom, no només per qui pot sentir bé. Això vol dir que no n'hi ha prou amb parlar per megafonia: també calen pantalles amb text, pictogrames, subtítols i traducció en llengua de signes.

Però... al Metro de Barcelona, això encara no passa com hauria de ser. Només alguns punts, com el de la Sagrada Família, ofereixen videointerpretació en llengua de signes catalana. La majoria d'anuncis sonors no tenen subtítols ni avisos visuals, ni als trens ni a les andanes. I sovint, els panells electrònics no informen de canvis ni emergències en temps real.

Això no és només un error tècnic. Quan una nena sorda no pot saber què està passant perquè la informació no és accessible, no és un oblit: és una vulneració dels seus drets. I la llei ho diu ben clar: la ciutat ha de parlar de manera que tothom la pugui entendre.

I no només per a les persones sordes! Aquesta llei també defensa les persones amb discapacitat visual, cognitiva o física, perquè tothom pugui moure's i entendre què passa sense barreres.

20 minuts

Què fa única l'amistat entre la Jamie i la Imane?

En petits grups, fem dues columnes en un full de paper:

- En què s'assemblen la Jamie i la Imane?
- En què són diferents?

Després es plantegen algunes preguntes per afavorir la reflexió:

- Si fossin idèntiques (en personalitat, orígens, manera de comunicar-se...), creieu que haurien fet el mateix viatge?
- Com canvia la Jamie gràcies a la Imane, i la Imane gràcies a la Jamie? (Per exemple: la Jamie es descobreix valenta, capaç de fer coses que en un principi li fan por; la Imane aprèn a escoltar amb paciència i a compartir espais de silenci sense sentir-se incòmoda; la Jamie se n'adona que no està sola; la Imane, que no cal tenir sempre la raó per ser una bona amiga).

Per acabar, cada alumne escriu una frase sobre què ha après una de les protagonistes gràcies a l'altra. Les frases es penjen a la pissarra per crear una "llista de transformacions" compartida.

60 minuts

Detectius de l'accessibilitat al nostre entorn

Missió a classe:

Després de parlar sobre què és l'accessibilitat universal com a dret, sortim a observar si l'escola i els seus espais (pati, passadissos, entrada...) són accessibles per a tothom: Hi ha senyals visuals entenedores? Les informacions importants són accessibles (text, so, imatges, llum)?

- ▶ Què passaria si una persona no pogués escoltar?
- ▶ Cada alumne omple una “Fitxa de detectiu de l'accessibilitat”, completant la primera columna de la taula d'elements i afegint observacions i idees.

Missió de tornada a casa:

Demanem a l'alumnat que, mentre tornen a casa, facin d'observadors crítics:

- ▶ Veuen llocs poc accessibles per a persones sordes?
- ▶ A les parades de bus o al metro, les informacions només s'anuncien per megafonia?
- ▶ Hi ha pantalles, textos o pictogrames que acompanyin els avisos?
- ▶ Cada alumne omple l'última columna de la taula d'elements de la “Fitxa de detectiu de l'accessibilitat”

Síntesi a classe: L'endemà, es posen en comú totes les troballes i es crea un “**mapa de barreres i millores**”, amb dibuixos o apunts col·lectius, per reflexionar sobre com fer més accessibles els espais del nostre dia a dia.

Annex: “Fitxa de detectiu de l'accessibilitat”

Nom del/la detectiu: _____

Data: _____

Lloc / Recorregut observat: _____

(ex: Escola / trajecte Escola-Casa)

Taula d'elements: què veus al teu voltant?

Marca amb una ✕ si hi és o ✓ si no hi és:

ELEMENT	ESCOLA	TRAJECTE A CASA
Cartells amb pictogrames		
Pantalles amb informació		
Megafonia		
Subtítols		
Sistema de llums per emetre avisos		
Es pot saber què està passant sense escoltar-ho?		

Quines barreres has detectat?

 Dibuixa o escriu alguna cosa que podria ser difícil per a una persona sorda o amb problemes auditius:

Tens una idea per millorar-ho?

 Dibuixa o explica amb les teves paraules com faries aquest lloc/trajecte més accessible per a tothom:

40 minuts

Geografies interiors: un viatge que em va canviar

Després de veure *Okgràciesiadeu*, parlem de com els viatges no són només físics: sovint van acompanyats d'un viatge interior, com el que viuen la Jamie i la Imane. Moure's per fora també pot remoure per dins. A vegades, fins i tot sense moure'ns de lloc, canviem per dins: perquè passa alguna cosa que ens transforma, ens fa créixer o ens fa mirar el món d'una altra manera.

Cada alumne pensa en un viatge personal que el va fer créixer. Pot ser real o imaginat, llarg o breu, geogràfic o interior.

Alguns exemples:

- ▶ Canviar d'escola, de barri, de ciutat, de país.
- ▶ Aprendre a fer alguna cosa que semblava impossible o feia por.
- ▶ Un moment on van entendre algú, o se'n van sentir compresos.
- ▶ Unes colònies, una excursió o un lloc on van descobrir una nova manera de mirar el món.

Si no se'ls acudeix res real, poden inventar un relat sobre un personatge protagonista (pot ser un *alter ego*) que viu una situació transformadora i es converteix en algú que admiren o voldrien ser.

Cada alumne pot triar la manera de comunicar la seva experiència o la del seu personatge:

- ▶ Escriure un petit conte o relat amb tres moments que l'articulen: abans / durant / després del canvi transformador.
- ▶ Fer una pàgina de diari personal.
- ▶ Escriure una carta a algú que els va ajudar a canviar.
- ▶ Dibuixar-ho en format còmic o vinyeta gràfica.
- ▶ O fins i tot fer un petit vídeo amb fotos, àudios o altres recursos visuals.

No és obligatori compartir-ho, però es pot oferir l'opció de fer-ne una exposició voluntària a l'aula o crear un petit volum col·lectiu titulat "Viatges interiors", que reculli les creacions de tot l'alumnat que hi vulgui participar.

Glossari

ROAD MOVIE

(De l'anglès "pel·lícula de carretera")

Gènere cinematogràfic on la carretera és tant l'espai físic com simbòlic del viatge. Sovint, els personatges hi viuen transformacions profundes a través de les trobades, els obstacles, les dificultats i les separacions que hi experimenten.

La Jamie i la Imane maduren mentre recorren camins desconeguts, posen a prova la idea que tenen de si mateixes i construeixen la seva amistat. El viatge és també una metàfora del pas cap a una nova etapa vital.

PUNT DE VISTA

Forma com s'organitza la percepció d'una història, ja sigui visual, sonora o narrativa.

PUNT DE VISTA AUDITIU:
en cinema, també s'anomena *auricularització*. Mostra el que sent un personatge.

En diverses escenes, deixem de sentir com si fóssim la Jamie. Això ens fa experimentar directament la seva manera de percebre el món.

PUNT DE VISTA NARRATIU (FOCALITZACIÓ):
perspectiva des de la qual s'explica la història. Pot ser omniscient (focalització zero) o restringida a un personatge (focalització interna).

La pel·lícula alterna moments on ho sentim i veiem tot amb d'altres on només tenim accés al que sent i percep la Jamie.

ACCESSIBILITAT UNIVERSAL

Dret que tenen totes les persones a accedir i gaudir dels espais, serveis i comunicacions sense trobar-hi barreres, siguin físiques, sensorials o cognitives. L'accessibilitat no és un privilegi ni una adaptació a les minories: és una condició per garantir la igualtat d'oportunitats de tothom.

A la pel·lícula, la manca d'informació visual o adaptada per a persones amb sordesa al tren deixa la Jamie i la Imane sense saber què està passant. Aquesta escena mostra com, quan la informació només es comunica oralment, l'accessibilitat es trenca i es vulnera un dret fonamental: el de participar en igualtat de condicions en la vida col·lectiva.

Què hem après?

Per avaluar què hem après podem jugar a fer crítica cinematogràfica. Coneixeu aquesta professió? Expliquem que són persones que miren moltíssimes pel·lícules i coneixen molt bé la història del cinema. Es dediquen a valorar cada pel·lícula i a explicar (per escrit, o a la ràdio o a diferents mitjans) la seva interpretació i valoració del film: què té de bo, què podria millorar, què ens vol dir, etc. Demanem als alumnes que cadascú, aixecant la mà, ens expliqui allò que remarcaria de la pel·lícula i el que considera que ha après. Ho anirem apuntant en un paper o mural, que quedarà penjat a l'aula. Es poden veure més pel·lícules i dedicar un "Racó del cinema" on hi hagi totes aquestes opinions conjuntes de les pel·lícules que hem vist.

✓ HI HA MOLTES MANERES DE VIURE LA SORDESA: CADA PERSONA TÉ UNA EXPERIÈNCIA ÚNICA, AMB GRAUS DIFERENTS DE PÈRDUA AUDITIVA I MANERES DIVERSES DE COMUNICAR-SE.

✓ ENS PODEM ENTENDRE DE MOLTES MANERES: PARLANT, SIGNANT, ESCRIVINT O, FINS I TOT, AMB LA MIRADA, ELS GESTOS I EL SILENCI.

✓ EL CINEMA MUT ENS RECORDA QUE LES IMATGES, LES EXPRESSIONS FACIALS I CORPORALS I EL MOVIMENT PODEN EXPLICAR HISTÒRIES I TRANSMETRE EMOCIONS SENSE NECESSITAT DE PARAULES.

✓ L'ACCESSIBILITAT UNIVERSAL ÉS UN DRET, NO UN PRIVILEGI O UN AFEGIT.

✓ L'AMISTAT POT SORGIR ENTRE PERSONES MOLT DIFERENTS I TRANSFORMAR-NOS PROFUNDAMENT.

✓ ELS CONFLICTES I LES DIFERÈNCIES (D'EDAT, CARÀCTER, LLENGUA, CAPACITATS) NO SÓN UN PROBLEMA: PODEN SER UNA OPORTUNITAT PER CRÉIXER I ENTENDRE MILLOR EL MÓN.

✓ VIATJAR, SORTIR DE LA NOSTRA ZONA CONEGUDA I ESCOLTAR REALMENT L'ALTRE ENS AJUDA A CONSTRUIR QUI SOM.

✓ FER ACCESSIBLES ELS ESPAIS I LA COMUNICACIÓ ÉS UNA RESPONSABILITAT COL·LECTIVA. PODEM COMENÇAR PER OBSERVAR EL NOSTRE ENTORN I IMAGINAR COM FER-LO MÉS VIVIBLE PER A TOTHOM.

Per saber-ne més

Diàleg entorn del film

Pedro Frigola i Elisabet Alguacil parlen de l'accessibilitat a la cultura i la realitat de la comunitat sorda que mostra el film

Compartim la conversa que Pedro Frigola, intèrpret en llengua de signes catalana i cofundador de LAIFARI, va mantenir amb Elisabet Alguacil, membre de Drac Màgic amb el suport de la intèrpret Mireia Isal. L'experiència d'intèrpret en llengua de signes desenvolupada amb aquesta pel·lícula, converteix a Pedro en la primera persona sorda que realitza aquesta pràctica dins un film en llengua de signes catalana.

Entre les qüestions que aborda aquesta conversa, descobrim detalls sorprenents del procés. A més, es posa sobre la taula la necessitat d'afavorir més propostes que, com *Okgràciesiadeu*, fomentin l'accés a la cultura de les persones sordes. Una realitat poc coneguda per les persones oients a la qual hi arribem gràcies a aquesta pel·lícula sobre el vincle entre la Jamie i la Imane, les dues protagonistes.

https://youtu.be/_ent230yv7A?si=48Rk_09nc9Ytnr2u

Distribuïdora de cinema
infantil, tranquil i en català
www.packmagic.cat